

Publicerad 2010-09-22 02:35 av Furious Stylez

Del 2 av 2. Försättningen på Ett knytnävsslag närmare sanningen.

Ett revolverkula närmare sanningen (sista delen)

Omständigheterna var visserligen inte vardagliga, men de konspirerade mot honom, utstuderat, som systematiska våldtäkter.

Dan kände sig våldtagen.

Förnedringens bevismaterial stod att finna överallt, i kaffet på golvet, Johnnys fimpar och tomma ölflaskor, i Dans ansikte, svullet och fortfarande blodigt, byxorna fortfarande fuktiga.

Han reste sig så fort som smärtan, både den fysiska och den själsliga tillät och det gick långsamt.

"Sakerna man får stå ut med" tänkte han.

Och där blev han sittande.

Infantilt oförmögen att i över huvud taget göra något åt sin miserabla situation.

Som rådjuret stirrar in i strålkastarna sekunderna innan sin plötsliga död, stirrade Dan in i den långsamma undergångens oändliga tomhet.

Varje sekund en livstid av tillkortakommanden.

Händelselösa timmar passerade som en resumé över ett händelselöst liv.

"Hallå!"

Inget svar.

"Haallåå"

Ingen reaktion.

"Men för helvete, svara då!"

Den var långt borta, rösten. Men nära.

Dan var upptagen med att drunkna och rösten kom från ytan.

Det brände till på hans högra kind, en örfil hade träffat honom.

"Va fan håller du på med?" frågade Dan utan att veta vem han ställde frågan till ty hans blick var grumlig, som om han befann sig under vatten.

"Du stod ju bara där med blod i ansiktet och nerpissade byxor utan att svara, trodde du hade fallit i koma eller nåt"

Rösten var feminin och ljus, lite gäll och väldigt nedlåtande, det var Louise.

"Varför står du här som du gör? Borde du inte göra någonting?" hennes röst var nedlåtande ännu.

Dan visste inte vad han skulle svara, han bara stod där, mållös och litterärt impotent.

"Fy fan Dan, du borde verkligen avsluta allt, jag tycker synd om dig"

"Vad sa du för nåt?" frågade Dan förvånad och fick kontakt med något igen, verkligheten kanske?

"Ja livet alltså, du är så sorglig, du borde avsluta hela skiten"

"Har du snackat Johnny?" han lät nervös och orolig.

"Ja jag sov ju där inatt" hennes nedlåtande röst hade fått en mer överlägsen karaktär.

"Va?"

"Jag var kåt efter jobbet, jag ville ha en man i mig, förstår du Dan? En MAN!"

"Men varför kom du inte hem hit? Till mig, till oss?"

Louise brast ut i okontrollerat hånskratt, det var ohämmat.

Dan visste inte vad han skulle säga, impotensen var där, han var kastrerad.

"Jag kom bara hit för att hämta det lilla som var värt att komma tillbaka för"

"Som vadå? Vinet och dildon?" han försökte låta hånfull.

Men ack, ödet är grymt, Louise likaså ty hon örfilade honom, hårt så han for ner i soffan. Dan avsnoppade som en billig cigarr.

"Dildon kan du behålla böggjäväl, jag behövde den bara när jag var med dig" hon var förbannad.

Dan hukade sig inför hennes kvinnliga vrede, oförutsägbart och irrationellt, rättfärdigt och rätttrådig, det fanns inget försvar, allt han kunde göra var att kräla i skuggan av hennes nåd som slaven inför ägaren.

"Se på dig själv Dan" hon talade nu med omtänksam, nästan moderlig röst.

"Se hur du räds en kvinnas harmlösa utfall, som om det skulle ärra ditt alldeles för släta pojksansikte"

Louise lade sin hand på Dans sänkta huvud.

"Jag vill ju bara ditt bästa" sa hon mjukt.

Han höjde sitt sänkta huvud och såg upp mot Louise, förbi hennes bröst där de svällde i sina D-kupor och in i hennes ögon. Förrädiska och förföriska som havet och fångslande som Den Gamle och Havet.

"Förresten" sa hon och hjälpte Dan upp. "Jag skulle ge dig den här från Johnny"

Louise höll en revolverkula mellan tummen och avtryckarfingret.

"Han sa att jag skulle hälsa från Hemingway, men jag vet inte vad han menade med det"

"Han sköt sig själv" sa Dan, stirrandes på revolverkulan.

"Vem?"

Hemingway, han sköt sig själv"

Kulan stirrade tillbaka.

"Ja der förklarar ju saker" sa hon eftertänksamt.

"Förklarar vadå?"

"Varför jag skulle hälsa från en död författare. Drömmarna kommer inte hålla dig vid liv mycket längre

Dan, och när drömmarna är borta vad har du då? Ingenting. Fattar du? Ingenting."

dan förstod, för en gångs skull förstod han.

"Och se på den" sa Lousie och höll upp revolverkulan.

"Den är till skillnad från dig Dan så absolut, så självklar i sitt buskap"

"Död är den där sakens budskap" sa han och försökte få sin darrande röst att låta oberörd.

"Och det är vackert" sa hon, förlorad i revolverkulans poetiska innebörd.

En tyst minut passerade och Lousie vaknade ur sitt drömska tillstånd och sa; "I vilket fall som helst är den större är din kuk, och den skjuter skarpt. Det var länge sedan du sköt skarpt Dan"

Han visste att hon talade sanning.

Det hade lämnat honom nu, han kunde inte längre förneka det.

Dan var som grässtrået i vinden. Han böjde sig efter dess vilja, oförmögen att stå emot anstormningen från Allt.

Hans litterära förmåga gick numer att sumera med plattityder och klyschor.

Han var ett vandrande skolboksexempel på en medelmåtta, en medioker medelmåtta i livets mittfåra med nerpissade byxor.

Rövknullad av omständigheterna och för feg för att ge dom på käften.

Dan var ett grästrå bland miljoner andra grästrån som tacksamt, fogligt och följsamt böjde sig i vinden på livets äng.

Han insåg detta nu, djupt försjunken i tankar, frånvarande och bedrövad.

Det brände till igen på hans högra kind som fortfarande var rödblommig som rumpan på ett barn som fått smisk.

Louise hade örfilat honom igen.

"Hör du inte att jag pratar med dig ditt jävla offer?"

Dan hade inte hört att hon pratade med honom.

"Förlåt" (Ja han sa faktiskt förlåt) "Vad sa du?"

"Jag sa; Är det inte dags att skjuta skarp igen? En sista gång"

Hon räckte honom revolverkulan.

Dan satt orörlig, mållös och medioker med revolverkulan i handflatan.

Lousie gick fram till bokhyllan och drog fram Hemingway.

"Det var den här jag kom för att hämta"

Det var Den Gamle och Havet.

"Men det är ju min" gnällde han. Hon hånskrattade.

"Du har ju inte lärt dig någonting"

"Lärt mig vadå?" frågade han med uppgiven förtvivlan.

"Han sköt sig själv vet du" sa hon medan hon bläddrade i boken.

"Och?"

"En långdistanslöpare slutar inte springa fören loppet är över, hur långt det än må vara. Men du Dan, du har gett upp, du springer inte längre"

"Jag förstår inte vad det har med att Hemingway sköt sig själv att göra"

Dan stirrade på revolverkulan.

"Ditt lopp var inte slut! Förståt du nu dumma jävel?"

Han började förstå.

"Men ändå gav du efter för vinden och böjde dig för vinden, du gav upp. Det är därför allt du skriver är skit! Bara skit!"

En plötslig blixtnö av kvinnlig vrede och förakt sköt genom rummet och en patetisk diktsamling träffade Dan i tinningen.

Det blixtrade för hans ögon innan han slocknade.

När han vaknade var hon borta och Johnny satt åter i fåtöljen och drack öl.

"Det är dags" sa han med mörk och allvarlig stämma.

För vadå?" Dan låtsades i kristallklar desperation inte veta, han stank av piss och förnedring.

Johnny tog revolverkulan som Dan tappat på golvet, revolvern låg i hans knä.

Han laddade varsamt revolvern med den enda revolverkulan, såg på den med respekt, som en Man ser på en värdig och jämnstark motståndare.

"Om du vill kan jag göra det åt dig. Som det ser ut är du för klen för att hålla den riktigt. Även när man riktar den mot sig själv måste man vara redo för rekylen".

Dan stirrade med tom blick på Johnny.

Rödsprängda ögon i det dunkla vardagsrum dör kaos våldfört sig på ordningen.

Tårfyllda ögon i mörkret som sken in från den kalla världen utanför.

"Ära väntar långdistanslöparen när loppet är slut. Då alla kilometer och mil och motståndare ligger bakom honom och han vet att vid mållinjen väntar döden och ingen kommer applådera för mållinjen passerar långdistanslöparen ensam" Johnny tog en klunk öl, tände en cigg och fortsatte; "Ära väntar honom där för han vet detta men springer ändå. Du Dan har slutat springa, du har brutit loppet. Ingen ära väntar dig vid mållinjen för du kommer aldrig passera den. Det är därför allt du skriver är skit, du har vikit dig för vinden. Tror du Hemingway vek sig för vinden? Nej, riktiga män står rakryggade tills dom går av".

Vad ska jag göra Johnny? Vad ska jag ta mig till?" Dan begravde bedrövat sitt nu medfarna ansikte i sina kvinnliga händer och grät.

"Det vet du redan" svarade Johnny. "Och sluta lipa för fan. Dina tårar skänker dig ingen värdighet en sådan här stund. Ta den här nu" sa han och räckte Dan revolvern men Dan vägrade ta emot den.

"Jag kan inte Johnny! Skrek han "Jag kan för fan inte!" Inte heller kunde han sluta gråta.

"Men för helvete!" Johnny tog våldsamt tag i Dans smala handled och tvingade honom att greppa revolvern. Dan som inte var bered på revolverns tyngd tappade den i golvet.

"För fan Dan! Den kan ju gå av av sig själv när du håller på som du gör" röt Johnny och tog upp revolvern från golvet. "Vill du ha död på mig eller? Hade jag inte varit så förbannat storsint skulle jag ta mig fan ha slagit ihjäl dig själv"

Hans röst dundrade av patriarkalisk vrede.

Dan såg på Johnny mellan sina fingrar som en skamsen son ser på sin stränga far och den senare drog ett bloss från cigaretten och inhalerade i en djup suck.

"Lyssna här" sa Johnny lugnande. "Jag ska berätta en sak för dig. Ibland när allt känns övermäktigt och outhärdligt så tänker jag på Den Mäktiga Kubanen ute på havet. Då känns det bättre, det hjälper mig att härda ut och stå pall".

"Från Den Gamle och Havet?" frågade Dan som lyckats samla sig en aning.

Johnny nickade faderligt.

"OK" sa Dan. Han tog ett djupt andetag och rätade på ryggen. "Ge mig revolvern" Det fanns för första gången på länge beslutsamhet i hans röst.

"Gå ut i köket först och ta dig ett järn. "Eller ta två när du ändå står upp, du kommer behöva det.

Dan gjorde som han sa och gick ut i köket. Tog fram vodkan och tog en stor klunk direkt från flaskan, för första gången utan att grimarsera. Han tog en till utan att grimarsera, han kände sig stärkt av spriten.

"Ska du ha dig en jävel?" frågade han Johnny.

Inget svar.

Hörru Johnny" nu lite högre. "Vill du ha en jävel eller?"

Fortfarande inget svar.

Han stack ut huvudet från köket. Johnny var inte där.

Revolvern hade tagit hans plats i fåtöljen. Dan såg sig konfunderat omkring.

Ölflaskorna låg kvar, kaffekoppen låg i kras på golvet och kaffet i en pöl på golvet som torkat blod.

Dörren var fortfarande insparkad, brutalt befriad från sina gångjärn.

Dan tog en tredje, stadig klunk av vodkan och den värmden som bara starksprit kan göra.

Av någon okänd anledning som han själv inte reflekterade över tog han av sig sina kläder, sina nerpissade kalsonger och byxor och sin blodiga t-shirt.

Han tog en sista klunk sprit och ställde ifrån sig flaskan.

Han greppade revovern, beredd på tyngden denna gång och satte sig i fåtöljen där den legat och där satt han som ett resultat av ett liv av misslyckanden och tillkortakommanden. Naken och vacker med revolvern standigt i handen.

Vad tänker en Man på den sista minuten i sitt liv?

Dan stirrad ner i den långa, mörka pipan och tänkte att munnen blir nog bäst.

Han satte den mörka, långa pipan i munnen och slöt sina ögon.

Han såg framför sig Den Mäktiga Kubanen i en båt alldeles för liten för det stora Havet.

Dan tänkte på hans kamp mot havet och på hans kamp mot solen och svärdfisken och mot sig själv, Dan såg Den Mäktiga Kubanens obesegrade ögon. Hur han med obeveklig viljestyrka härdade genom omständigheter större än honom själv. Svärdfisken, den största av dom alla som kämpade för sitt liv med kroken i mun och Den Gamle som kämpade för sitt liv med spöt i sina händer. En uthållighetens kamp mot havet och solen och svärdfisken och och hajarna och sig själv och Den Gamle segrade.

Dan tänkte på hur han kom hem tomhänt med ett skelett av ära surrad till båten och imorgon skulle han ge sig ut igen ty Den Mäktiga Kubanen var en långdistanslöpare och detta var inte mållinjen.

Dan drog ett djupt andetag och kramade avtryckaren.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Furious Stylez med Poeter.se id #21808 innehar upphovsrätten